

Tittel: Elling på scenen

Ingress: Realistisk Elling-dramatisering med mye humor og lite magi.

Av: Elisabeth Leinslie

”Elling i nærkontakt”

Av Axel Hellstenius etter Ingvar Ambjørnsens roman ”Elsk meg i morgen”

Regi: Erik Ulfsby

Med: Ola G. Furuseth, Jan Martin Johnsen, Valborg Frøysnes, Terje Halsvik, Gøril Haukebø
Teatret Vårt

Verdenspremiere under Ålesund Teaterfestival

I 1999 produserte Axel Hellstenius og Petter Næss ”Elling og Kjell Bjarne” på Centralteatret i Oslo. Forestillingen ble en gedigen suksess og genererte tre filmer basert på Ambjørnsens historier om de to kameratene og outsiderne. Filmene ble som kjent også en suksess, men det mange ikke vet er at ”Elling og Kjell Bjarne” har vært en suksess på teaterscener verden over. Når så Teatret Vårt (Molde) fikk i oppdrag å produsere den andre Elling-dramatiseringen for teater, hadde de med andre ord et helt annet bakgrunnstykke enn hva Hellstenius og Næss hadde i 1999.

Filmene om Elling og Kjell Bjarne sitter som sementert i den norske folkesjela. Det er vanskelig for mange å forestille seg de to hovedrollene besatt av andre enn Per Christian Ellefsen og Sven Nordin. Og å rive karakterene løs fra disse har nok vært en stor utfordring for Ola G. Furuseth (Elling) og Jan Martin Johnsen (Kjell Bjarne). Store likheter mellom karakterene i filmene og i forestillingen er det selvsagt – det er tross alt samme historier og karakterer de tar utgangspunkt i. I dette særegne Ambjørnske universet har allikevel Furuseth og Johnsen noe eget å by på. Furuseth er best på det mest eksentriske. Da smelter han inn i karakteren, og er tidvis vanvittig morsom.

Det står dårlig til med Elling i det historien starter. Han bor alene, leiligheten er skitten, klærne er skitne, han er ensom og han tilbringer mye av tiden vandrende hvileløst rundt i byen. Stadig trenger minner om moren seg på – noe Ulfsby har løst ved å gestalte moren (Haukebø) på scenen. Et fint grep som klargjør morens dominans og betydning for Ellings tenke- og væremåte. Grepet speiler regions generelle grep; å være konkret og direkte – like konkret og direkte som Elling og Kjell Bjarne er. Dette viser seg også i scenografien. Sceneløsningene er generelt sett praktiske og fungerer godt. Ellings nedslitte leilighet er hovedarenaen, mens et bord, en lysjustering eller åpning av en luke forflytter oss til steder utenfor leiligheten.

Ulfsby har valgt en realistisk tolkning og løsning på Elling-dramatiseringen. Noe som er i tråd med filmene og historien som sådan, men det berøver oss for den poetisk-magiske dimensjonen som ligger i Ellings fantastiske fantasi og løgnhistorier. Disse fremstår derfor mer som underholdende historier som forløser latter i salen, enn medrivende fantasihistorier.

Anmeldelsen ble publisert i Dagsavisen 8. mars 2007